

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Idunna. En Nytaarsgave for 1811

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 43. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_148A-txt-shoot-idm2102/facsimile.pdf (tilgået 28. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

(43)

tiene hans Gader og ham, og slet forsøge Valhals rige Suder. Der Hofsund herte det Ord som Hervor havde i Lande, da kom det ham i Sind, at eie hende til Kone, og saa skete med Frænders Raad. God Kærlighed var mellem de Ægtefolk og de avlede twende Sonner, him ældste Angantyr, og Heidrek den Anden. Begge blevede de store Mænd og sterke, vittige og vene, men den Skilsmisse var dem imellem, at Angantyr blev sin Far lig udi Sind, og til Undst af alle, men Heidrek virkede twertimod det Onde han megtede, og slægtede saa paa Modrenefrænder, og var elset af Hervor allene. Der Heidrek voksende til, blev han udsendt at opfostres hos Gissur, en klogtig og vaabendjarr Jette, der fodtes han op til sit attende Far og forstremmedes saa i Størke og alskens Idrætter, at Ingen knude kaldes hans Evening, men i Sindelag blev han den Samme.

Det var engang, at Hofsund gjorde et kosteligt Gilde og bod til sig alle Stormænd i Riget, uden Gissur og hans Fødre. Det fortrod Heidrek storlig paa, og lovede at spise de Gammen i Sal, og om Aftenstid, der Mænd sad over Driftebord, som han gav-

(44)

gende ind til Manges Harm. Hofsund Konge gik tidlig at sove, men Gæsterne sadde efter, da slættede Heidrek sig ned fra Høfedet midt paa Benken, og som ham ei slættede Klog, vidste han saa at tale Mænd imellem, at der blev Trætte og Bulder, og enddog Angantyr sillede Mange tilfreds, og gede dog Heidrek saa en Gast, at han slog sin Nabo ihjel. Da lo han første Gang og malte, at ei var Gildet priseligt, naar rob Mæde ei randt paa Dug, thi, siger han, ligeligt er det, at de som drinke saamegen god Vandke give Husbonden nogen igen. Ei tyktes dog Hofsund saa, thi han domte Heidrek at være fredlös af Riget; ei myttede det, hvad Hervor talede imod. Heidrek maatte da gange af Land og hans Moder fulgte ham paa Vei, men der de fiktes, gav hun ham Tirsing og bod ham vel at fare. Angantyr var og gangen med og fulgte ham længere, men som de nu ginge og taledes ved, da kom og Talen paa den Adskillighed som var mellem Hofsund og Hervor, og det malde Heidrek: fredlös gjorde min Gader mig, men vist skal jeg gøre Noget derimod, som ham værst skal synes og han sent skal

(45)

glemmme. Med det Samme uddrog han Tirsing af Valgen, men der det lyse som Snister af Eggem, da gjordes Ulting vildt for hans Pine, og paa ham kom Værserles gang. Som de Brodre nu der varre ene To, men Tirsing maatte vorde Mand til Hane, hvergang der uddroges, da sik Aue gautur Banehus, og det var hin første Ni dingsid som virkedes med Sværdet. Heidrek lob ilde over Varket, og gik til Ubygder og var længe i Skov, og stod sig Dør og fugle til Mad, men der han besludede sig, at ei var det godt Frasagn, at Intet skulde vorde til Tidende om ham, uden det, som han mindst vilde høre, da kom han ihu, af hvilken berummelig Et han var oprundet og hvor store Idretter hans gamle Freender havde virket, og nu soer han frem, til han fandt Wikinger og gjordes brat deres Hoveding.

